

taller de creació

Reunim tres catalanòfils que ens resumeixen el país

CATALUNYA EXPLICADA EN 500 PARAULES

Henry Ettinghausen (Hampton, Anglaterra, 1940) és professor emèrit d'estudis hispànics de la Universitat de Southampton. Casat amb una catalana, viu a l'Empordà, on escriu, dóna suport a iniciatives com ara la Comissió de la Dignitat i toca de peus a terra cultivant un hort.

L'Estat de la qüestió

Què és Catalunya? Molts espanyols es pensen no tan sols que saben què és, sinó que també tenen dret a dictar el que ha de ser.

Catalunya va ser el lloc de la península Ibèrica on primer van establir-se els grecs i els romans. Derivat del llatí (com el francès, l'italià i el castellà), l'idioma català ha sobreviscut a nombrosos intents d'anorrear-lo. Actualment, és la vintena llengua de tot el món en edició, la quinzena a la Viquipèdia, la catorzena a Google, la desena en traducció, i la vuitena a la blocosfera.

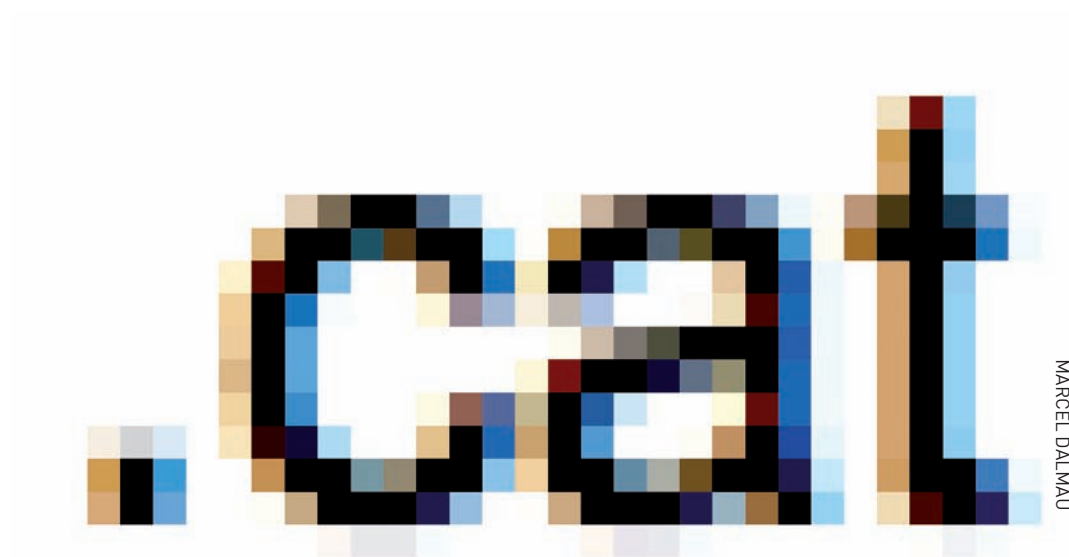
A l'edat mitjana, abans que Espanya arribés a ser Espanya, i molt abans que tingués imperi, Catalunya creà un centenar de consolats al Mediterrani, a més de colònies en llocs com ara Sardenya, Sicília, el sud d'Itàlia, Atenes... Després que al segle xv s'unissin les

corones d'Aragó i Castella, a la guerra dels Segadors i a la de la Successió espanyola els catalans van defensar-se per mantenir els seus drets i constitució tradicionals, però des del 1714 han estat plenament sotmesos a la Corona espanyola.

Per a la majoria dels espanyols, i concretament per al PP i el PSOE, la unitat d'Espanya –«la indisoluble unidad de la nación española», com recalcà el Tribunal Constitucional– segueix essent un dogma quasi religiós. Molts espanyols ignoren que, al llarg de la història, nombrosos estats i imperis (incloent-hi el britànic i l'espanyol) s'han fet i desfet. La revolta dels catalans, el 1640, va fer esclatar la dels portuguesos, i aquests van aconseguir la independència que encara gaudeixen.

> **Il·lustracions: Marcel Dalmau Brunet** (les Planes d'Hostoles, 1961).

Viu i treballa en el seu poble natal. Combina la professió de dissenyador gràfic amb la praxi artística.

Actualment sembla que la majoria dels catalans estan a favor de la independència. Catalunya és un bell país, antic i modern, capdavanter en diversos camps científics i tecnològics, ple de tradicions que es mantenen vives, d'empresaris emprenedors, d'artistes i esportistes de nivell mundial, un país capaç d'afrontar el repte d'una sobtada immigració d'arreu del món. Al mateix temps, molts catalans estan cansats d'haver de lluitar contínuament amb l'Estat espanyol per aconseguir un repartiment mínimament just dels recursos financers i logístics, però també per tot tipus de reivindicacions històriques, com ara el retorn dels mal anomenats *papers de Salamanca*.

Catalunya és un país que fa temps que se sent tip de la seva submissió i de veure repetidament ofegades les seves aspiracions. Tot el procés engegat, aquests

últims anys, per procurar eixamplar la seva autonomia ha acabat –amb les successives retallades fetes pel Congrés, el Senat i el Tribunal Constitucional espanyols– convencent molts catalans que ja no caben dins l'Estat espanyol. Ja abans que el Tribunal Constitucional dictés la seva tisorada, al meu municipi de la Pera el 60% de la població va votar en la consulta popular del 25 d'abril, i el 93% ho va fer a favor de la independència.

Malgrat que no és perfecte –la manca d'ètica de molts polítics i homes de negocis és vergonyosa–, Catalunya és un país admirable. I encara ho seria més si, a més d'haver prohibit aquest estiu les curses de braus, hagués prohibit també els correbous.

Henry Ettinghausen